

TE DUELEZI SAU MORI!

JURĂMÂNT DE SÂNGE

Cartea întâi a seriei
LEGĂMÂNTUL BLESTEMAT



ELLIS HUNTER

LEDA EDGE

ELLIS HUNTER

JURĂMÂNT DE SÂNGE

Cartea întâi a seriei
LEGĂMÂNTUL BLESTEMAT

Traducere din limba engleză de
ROXANA BRÎNCEANU

LEDA EDGE


ARTUREA
COLȚII
ISFJELL
Kalfjordan
KALDRIS
Munții Isfjell
OCEANUL KAL
Golful Eslog
Terenurile Aride
HEKSELM
OCEANUL HORVEN
ESLOE
Spiritele
Lacurile Loș
LOFOJEN
Palatul Lunii
Bazinul Lofojen
CEȚURILE
Strâmtoarea Doelstrum
CÂMPIILE
MAREA ASUR
GRANITA
SARKAN
ISLA DRAKA
OCEANUL SURV
Masivul Sarkant
Casa Dragonilor
JANDARA
Castelul Roș
Râul Tal
Orașul Talrok
TALROK
Deșertul Jandaran
MAKESH
Jungla Kden
Farca Dragonului
BRITHAN
Pădurea Cotoroanței
OCEANUIL OLUJINA
VATRA



1

Astrid

ASTRID ÎȘI RIDICĂ OCHII DIN GRIMOAR ȘI DESCOPERĂ UN TOPOR ce i se năpustește direct spre cap.

Au trecut șase ani de la ultima dată când cineva a încercat s-o omoare, însă reflexele îi sunt încă rapide; se aruncă într-o parte și se răsucește cu fața la atacator, exact când tăișul se afundă în trunchiul molidului, în locul unde avusese capul cu o clipă în urmă.

Se împleticește îndărăt, luxându-și glezna când gheata i se agață în solul accidentat al pădurii, și-și înghite țipătul care i se ridică în gât.

Asasinul smucește toporul, acum blocat în trunchiul copacului, în timp ce Astrid încearcă să-și dea seama ce Hel să facă. Dacă ar avea fiolele la ea, i-ar topi pielea cu o poțiune, însă fiolele îi sunt în geantă și momentan aceasta se află la poalele aceluiași copac din care el tocmai și-a smuls arma. Atacatorul își dă seama unde e ea atentă. Fără să-și desprindă ochii de la Astrid, ridică geanta și o aruncă în tufișurile înghețate.

Căcat! S-a dus cea mai bună șansă să-l omoare.

Își lasă cartea să cadă pe zăpadă, oricât ar durea-o să facă asta. Pentru ce urmează, o să aibă nevoie de ambele mâini.

Vântul îi mușcă obrajii în timp ce-l urmărește cu atenție, așteptând să vadă ce-are de gând să facă. El n-a încercat să folosească magia, așa că poate nu are nicio magie pe care s-o manevreze. Așadar, un Neînzestrat. E cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt decât ea și plin de mușchi, însă Astrid s-a antrenat încă de când a început să meargă. Într-o zi bună, consideră că l-ar putea doborî, însă cu glezna aia… Își testează greutatea pe ea, întrebându-se dacă n-ar fi mai bine să fugă, însă glezna aproape că se îndoaie. Fuga nici nu intră în discuție.

Atacatorul se năpustește în față și întinde o mână, cu degetele răsfirate. În ochii lui sclipește panica, abia vizibilă prin mască, iar ea simte o satisfacție trecătoare când el ezită. Un bărbat fără magie nu are nicio șansă să învingă o vrăjitoare. În fine, în mod obișnuit.

Înainte s-o copleșească îndoiala, înainte ca vreun gând trădător să-i șubrezească curajul, șoptește o rugăciune către Sqaōi și aruncă prima vrajă care-i vine în minte. Vraja care încă o mai bântuie.

— *Forsvare!*

El însă ridică un braț, deși n-ar fi trebuit să se osteneacă. Pentru că nu se întâmplă absolut nimic. Astrid se abține cu greu să nu urle de frustrare. Ea e prințesa vrăjitoare Nachstern, moștenitoarea tronului Artureei, fiica reginei Guinevere Nachstern, cea mai puternică vrăjitoare din reginat, și nu e-n stare să arunce o vrajă-scut ca să-și salveze propria viață. Pe chipul asasinului se citește că-și dă seama și-și fixează ochii albaștri și reci asupra ei. Apoi zâmbește. Chiar zâmbește.

Ticălos nenorocit!

— Așadar, cotoroanța cea mică nu poate să arunce vrăji, zice el în vatrană.

E de pe continentul sudic, ceea ce nu reprezintă o surpriză pentru Astrid, dat fiind că cei din sud au fost întotdeauna cei care încercau s-o omoare. Cei din familia regală din sud, de fapt.

Scoate două pumnale mici din manșoanele de piele neagră de la încheieturi și adoptă o poziție de luptă, dorindu-și ca mâinile să nu-i mai tremure.

— Nu-i nevoie să arunc vrăji ca să te omor.

Își potrivește pumnalele astfel încât plăselele subțiri să se afle între degetele arătătoare și mijlocii, lamele curbate de onix devenind ca niște gheare. Asasinul începe să se învârtă în jurul ei, dar Astrid n-o să-i arate spatele – Jessa i-a repetat asta de suficiente ori.

Îi studiază mișcările, încercând să observe orice i-ar putea oferi un avantaj, dar pasul lui e sigur. Hainele negre pe care le poartă alcătuiesc un contrast puternic cu peisajul alb ca zăpada și nu poartă pelerină, nimic larg care să-l țină în loc. Spre deosebire de ea. Își scutură de pe umeri mantia grea și se înfioară când o lovește aerul înghețat.

El încetează să-i mai dea târcoale.

— Voiam să vin după tine la lăsarea nopții, dar asta e mult mai distractiv.

— Aha, deci așa se explică negrul! replică Astrid. Mă gândeam că ești prost.

Zâmbetul asasinului rămâne la locul lui, însă Astrid observă că ochiul drept îi zvâcnește. L-a enervat. Bun așa!

— Eu sunt prostul? Uită-te la tine – fără gărzi, fără familiar, fără magie.

Se linge pe buze, iar ea nu-și poate reține un fior.

— Nu-mi vine să cred ce noroc am!

Nici lui Astrid nu-i vine să creadă ce noroc de rahat are. Șase ani ascunsă în acei munți izolați de la capătul lumii, și maniacul ăsta a reușit s-o găsească! Motivul pentru care ea se află aici e ca nimeni să nu o *poată* găsi.

— Cum ai ajuns aici? se răstește ea.

Întinsul lanț muntos Isfjell se află în nordul continentului artureean și se întinde de la coasta de est până în vest, chiar și cele

mai mici vârfuri ridicându-se deasupra norilor. Nu poate fi traversat. Iar pasajul săpat prin munți care le permite să ajungă la căminul lor din Fortăreața Isfjell e ascuns prin magie. Intrarea lui e imposibil de găsit. Deși se pare că nu și pentru acest individ. „De ce să te osteneşti?" ar vrea ea să-l întrebe. De ce să încerce s-o ucidă când oricum o să fie moartă în câteva săptămâni?

El își reia mersul, cu ochii la pumnalele ei, apoi rotește toporul, aruncându-l în sus și prinzându-l cu ușurință. Astrid presupune că ar fi prea mult să-și dorească să-și reteze propria mână.

— Să spunem doar că oamenii voștri au devenit neglijenți.

Astrid se oprește. „Neglijent" nu face parte din vocabularul ulven. În garda de elită a mamei sale, formată din vrăjitori și non-vrăjitori, sunt cei mai grozavi războinici din Arturea, poate de pe ambele continente, așa că, dacă asasinul a reușit cumva să-i ia urma, asta înseamnă că e mai priceput decât îl considera ea. Zeiță, trebuie să facă ceva, să-l țină în loc până o găsește Jessa, pentru că, fără fiolele ei și cu o gleznă luxată, Astrid nu-și închipuie că are prea multe șanse.

— Crezi că ești primul care vine după mine?

Probabil ar putea să se laude cu asta fără nicio rușine.

— Te rog, am încetat să mai număr când am ajuns la trei cifre!

De fapt, încetase să mai numere de la douăzeci, pentru că-n acel moment care mai era diferența dintre douăzeci și două sute de oameni care încercau s-o asasineze? Aproape că uitase cum e, adrenalina, teroarea pe care o simțea în fiecare zi înainte să vină la Isfjell, fără să știe cine ar fi putut s-o atace data viitoare. Însă nu mai încercase nimeni să o ucidă de când tatăl ei murise în ultimul atentat.

Își îndreaptă o ghează spre bărbatul mascat.

— Ceea ce se pare că n-ai priceput e că eu sunt încă aici. Vie. Asta înseamnă că ceilalți au dat greș. Ce crezi că s-a întâmplat cu ei, ai?

Rotește una dintre gheare, prinzând-o între articulațiile degetelor.

— O să-ți dau de ales. Fugi acum și trăiești! Sau rămâi și mori!

El aruncă o privire spre poteca din spatele copacilor aflați în dreapta. Mâinile ei tremură, frica pe care și-a ținut-o sub stăpânire începând să iasă la iveală. *Frica e bună*, își reamintește. *Frica te poate ține în viață.* Își mută greutatea, poziționându-se astfel încât să poată elibera o gheară, dar glezna îi cedează și-și pierde echilibrul, scăpând unul dintre pumnale. Asasinul rânjește spre ea. Un fior îi coboară pe șira spinării, de data asta fără nicio legătură cu frigul.

— Bună încercare, cotoroanțo!

Și aruncă toporul.

Ea se ferește, dar nu destul de rapid ca să-i evite pumnul care o izbește drept în obraz. Osul crapă și ea se prăbușește la pământ, cu vederea întunecându-i-se. Încearcă să se miște, dar bărbatul e deasupra ei, imobilizându-i coatele cu genunchii. Durerea care o străbate îi spune că unul dintre ele e rupt. Degete dure i se strâng în jurul gâtului. Dacă un vrăjitor nu poate să vorbească, nu poate să arunce vrăji, nu că-n cazul ei ar conta. El savurează momentul, iar ea e scârbită de faptul că nu i-a putut ține piept unui cuțitar de doi bani tocmit de cineva. În toate acele tentative de asasinat, ea nu s-a salvat singură nici măcar o dată. Imaginea chipului tatălui ei pe moarte răsare nechemată. Ridurile de râs în jurul ochilor lui încrețite și mai mult de durere, sângele bolborosindu-i la colțurile gurii și ea ștergându-l cu mâneca. Alături de el se afla trupul mult prea nemișcat al familiarului lui. Fusese inutilă atunci, e inutilă și acum.

Panica pe care o simțea începe să se retragă. *E-n regulă!* își spune. E mai ușor așa. Mama ei și Jessa n-o să fie nevoite să vadă. Nu va fi nevoită să se umilească în fața unei mulțimi. Mai bine să moară acum decât într-un duel blestemat de Stele.

Dar inima ei e ca o tobă de război. Îi cântă: „Luptă, luptă, luptă!" Iar ea încearcă să lupte – numai că în trup nu i-a mai rămas putere să se împotrivească. Își dorește să fi avut mai mult timp să-și ajute regatul înainte să moară. Să oprească Molima ce face ravagii. Lacrimile îi curg pe obraji când în cele din urmă se gândește la el. Familiarul legat de sufletul ei. Că acesta nu e alături de ea în ultimele momente. Că va muri singur, fără să știe nimeni în afară de Astrid că el a existat vreodată.

Asasinul își întețește strânsoarea.

Și o sufocă pe Astrid.

Printre copaci se aude un glas, cântecul diafan fiind ca un balsam pentru durerea lui Astrid, iar degetele bărbatului slăbesc și acesta începe să se legene deasupra ei. Ea poate din nou să respire și fiecare gură de aer e o tortură. O binecuvântare.

Un țipăt inuman sfâșie aerul. Bărbatul nu mai e deasupra ei. Brațele și picioarele o înțeapă, regăsindu-și simțurile când sângele năvălește înapoi. Țipătul se transformă într-un gâlgâit umed și grețos, iar Astrid se întreabă o clipă dacă ea însăși scoate acele sunete. Dar nu. E asasinul.

Țipetele bărbatului încetează și se aude un plescăit ciudat, ca al unui animal care bea dintr-o băltoacă de apă. Astrid își ridică lent capul spre zgomot.

O vulpe albă uriașă, mai mare decât un leu de munte, înfulecă din trupul bărbatului.

Vulpea își răsucește capul mare, uitându-se la ea peste un umăr masiv. Pete de un roșu viu ca al fructelor de pădure îi pătează falca plină de salivă.

Astrid oftează ușurată. Un oftat de ușurare foarte dureros.

— Mulțumesc, Stele! șoptește ea, ținându-se de gât. Ai…

Tușește. O doare prea rău ca să mai vorbească. „Ai fi putut să vii înainte să-mi distrugă laringele", ar vrea ea să spună. Dar ar părea nerecunoscătoare. Doar e-n viață, la urma urmelor.

— Aș zice că așa-ți trebuie dacă te furișezi afară și-ți lași pandantivul în urmă.

Garda ei personală, Jessa, apare în luminiș, cu o expresie criminală, strângând într-o mână mânerul biciului de aur pe care-l ține încolăcit pe șolduri și în cealaltă mână având pandantivul care-i îngăduie s-o urmărească pe Astrid.

— Așadar, așa se explică muzica, hârâie Astrid.

Darul de vrăjitoare al Jessei e cântecul ei – puterea de-a adormi pe oricine. Astrid își alungă amețeala. Magia nu a fost îndreptată asupra ei, deci nu a fost lovită cu toată forța sa, dar simte că ar putea să doarmă o săptămână. Sau poate e din cauză că a fost strangulată.

— Zeilor, ești vai de capul tău!

O urmă de îngrijorare apare prin mânia din ochii verzi ai Jessei. Se apleacă și o apucă pe Astrid de subsuori, săltând-o. Astrid icnește, clătinându-se pe gleznă. Brațul rupt stă într-un unghi ciudat.

— Îmi pare rău!

Astrid tresare. Jessa își arcuiește o sprânceană.

— Chiar așa?

— Bineînțeles! Doar că… Oftează și adaugă: Aveam nevoie de asta. De-o ultimă noapte în pădurile astea înainte de… mă rog, știi tu.

Expresia Jessei se îmblânzește, iar Astrid nu poate să suporte privirea compătimitoare pe care i-o aruncă.

— Apropo, sincronizarea a fost impecabilă. A fost ca să-mi dai o lecție?

Jessa pufnește.

— Nu prea. Am venit imediat ce Quince a prins mirosul tipului.

Face semn din cap spre vulpoi. De aceea e foarte util să ai un familiar cum e Quincy. Nu numai datorită colților ascuțiți, ci și pentru că găsește urme, având simțurile amplificate prin Dar. Poate să audă bătaia aripilor unei rândunici de la un kilometru depărtare.

— N-am văzut niciodată un animal mișcându-se atât de repede. Am început să cânt și apoi Quincy l-a terminat.

Quincy rostește cu glas răgușit: ARE GUSTUL LA FEL DE RĂU CA MIROSUL.

— Atunci, de ce ai mâncat… De fapt, las-o baltă! spune Astrid, luptându-se cu greața când observă intestinele bărbatului împrăștiate pe jos.

— Doar îl știi pe Quince. Mereu îi e foame, zice Jessa.

Astrid își atinge ezitant gâtul.

— Cât de rău e?

— Nu la fel de rău ca fața ta.

Jessa îi cuprinde obrazul în palmă și prin ea se împrăștie căldura când Jessa șoptește „*Helbre*", o vrajă de vindecare pe care Astrid nu o stăpânește prea bine – nu că ar avea nevoie, când ea poate să prepare cele mai puternice poțiuni din Arturea. Mai departe, Jessa îi vindecă brațul, glezna și în final gâtul, din dovada că cineva a încercat s-o omoare rămânând doar câteva vânătăi galbene.

— Ai încercat măcar să arunci o vrajă? o întreabă Jessa.

— Normal că am încercat!

— Și?

— Și nimic. Nicio șoaptă.

Astrid pur și simplu nu poate să treacă de acel blocaj în puterea ei. Ca și cum, atunci când a murit tatăl său, abilitatea de a arunca vrăji de luptă a murit odată cu el. Vrăjile generale – vrăjile meșteșugărești, cum li se spune – funcționează fără probleme, chiar dacă ea nu e cea mai puternică vrăjitoare. Însă, dacă i se cere să arunce orice vrajă defensivă sau ofensivă, parcă cineva ar răsuci un robinet și ar opri tot fluxul magiei.

— De ce nu ți-ai folosit fiolele?

Jessa ridică pelerina lui Astrid și i-o aranjează în jurul umerilor.

— Sunt în fundul genții, care e undeva, prin tufișurile alea.

— Până nu rezolvăm cu aruncarea de vrăji și cât timp continui să iei deciziile astea prostești, fiolele nu se despart de persoana ta – ai înțeles?

Astrid încuviințează din cap și Jessa deschide gura să continue, dar Astrid o întrerupe:

— Încetează, te rog! Știu, da?

Jessa își încrucișează brațele.

— Bine! Quince, găsește-i geanta!

Vulpea se strecoară prin tufișuri, recuperând o clipă mai târziu geanta lui Astrid, pe care i-o lasă la picioare. Fata îi mulțumește și cercetează terenul până își vede grimoarul, umezit de zăpadă. Dacă buna ar trăi, ar omorî-o pe Astrid pentru că-i tratează prețiosul volum în asemenea hal. Astrid se strâmbă și aruncă o vrajă de uscare asupra lui, sperând că umezeala nu a pătruns în paginile delicate, apoi îl bagă în geantă. Scoate o fâșie de piele și-și leagă părul într-o coadă de cal în vârful capului; șuvițele bleumarin ude par aproape negre. Părul Jessei, în mod natural galben ca păpădia, e vopsit în bleumarin ca să se asorteze cu al lui Astrid. Cu toate că i se văd rădăcinile.

— Ce e? o întreabă Astrid, văzând expresia Jessei.

— Mama ta tocmai a ajuns acasă.

— Aha, deci la asta se referea el! replică Astrid, făcând semn spre bărbatul mort. A spus că am devenit neglijenți. Probabil a urmărit-o pe mama prin tuneluri.

— Hai să nu împărtășim informația asta cu regina, având în vedere că oricum plecăm!

— Plecăm acum?

— În seara asta, răspunde Jessa, bătând-o pe umăr. E timpul.

Astrid își lasă mâinile să-i cadă pe lângă corp.

E timpul. Timpul să părăsească Isfjell, să navigheze către Vatra și capitala sa, unde, peste șapte săptămâni, ea se va duela cu prințul Zryan.

Până la moarte.

Totul pentru a stabili dacă Arturea sau Vatra își vor revendica Inima – sursa infinită a magiei tărâmului.

Când avea opt ani, părinții ei i-au explicat ce era acel duel și ce se aștepta din partea ei. După ce s-a stins șocul inițial, după toate plânsetele și țipetele, negarea și frica, Astrid a pus în cele din urmă întrebarea lașului. Și dacă nu se lupta? Dacă ceda duelul? Arturea nu depindea de Inimă și nu mai avuseseră tutela ei de secole. Însă mama ei a închis ochii strâns – un rar moment de vulnerabilitate – și i-a spus că termenele Legământului nu o permiteau. Un moștenitor nu putea să cedeze. Un moștenitor nu putea să fugă de asta. Apoi a rostit cele patru cuvinte care aveau să dea formă întregii vieți a lui Astrid:

„Te duelezi sau mori."

Astrid oftează adânc. E timpul.

Își ridică geanta și-și recuperează una dintre gheare, căutând-o pe cealaltă până când îl vede pe Quincy ținând-o în bot. O ia, evitând sângele, și-i ciufulește blana aspră în semn de mulțumire. Ea e singura persoană care are voie să atingă familiarul Jessei. Singura care și-ar păstra brațul după ce-ar face asta.

— Presupun că să mori la douăzeci și patru de ani nu e prea devreme, comentează Astrid în cele din urmă.

Jessa o prinde de pelerină.

— Să nu îndrăznești! Să nu îndrăznești să spui așa ceva! N-o să pierzi, auzi?

Ochii Jessei sclipesc de emoție. Lui Astrid i se strânge inima.

— Of, Jess! zice ea, luându-și prietena de mână. Oricât am dori noi asta, știm amândouă că nu-i adevărat.

Pentru că Jessa știe la fel de bine ca Astrid că nu are cum să spere să învingă în acel duel până la moarte. Nu când adversarul ei e un afurisit de dragon uriaș.



2

Skylar

Skylar stă cu o parte a corpului spre mulțime. Peste ochi are o legătură ce blochează lumina puternică a soarelui. Obișnuia să șadă cu spatele la public pentru faza asta, însă lumea o acuza că trișează. În jurul ei, mulțimea zumzăie de entuziasm; probabil e cea mai mare mulțime în fața căreia a evoluat vreodată. Nu că i-ar păsa în mod deosebit. Ia o gură de aer, simțindu-l fierbinte și acru. Mirosul Orașului de Piatră e copleșitor, diferit de orice a cunoscut ea, un amestec de sudoare, mirodenii și ceva ce e destul de sigură că e sulf.

— Iar acum, bubuie glasul de catifea al lui Aldric, în numărul nostru final, veți vedea cum Dansatoarea își pune încrederea în Lamă!

Murmurul mulțimii sporește, dar Skylar îl ignoră. Ascultă clicul roții de care știe că e legată Amara, așa cum a fost de multe ori mai înainte. Ia primul pumnal pe care i-l înmânează Torin, apucând de mânerul bine cunoscut. Știe exact cum să se coordoneze pentru ca fiecare pumnal să ajungă de o parte și de alta a capului Amarei sau a taliei și a picioarelor acesteia.

Aude următorul clic și, fără să ezite, aruncă.

Aplauzele din stradă îi dau de știre că a țintit corect, așa că ia următorul pumnal de la Torin, trosnindu-și gâtul înainte să

arunce din nou. Transpirația îi curge între omoplați; e cald peste tot în Vatra, dar capitala pare deosebit de nemiloasă.

Mulțimea ovaționează, strigându-i numele. Știe că Amara adoră când spectatorii fac asta, dar Skylar consideră că e o distragere. Iar astăzi e mai distrasă decât de obicei – Cam încă n-a ajuns acasă.

Când ia ultimul pumnal, are palmele umede. Numără clicurile roții și găsește sunetul respirației egale a Amarei printre zgomotele orașului. Apoi aruncă pentru ultima oară.

Se aude un icnet, urmat de urale zgomotoase. Își scoate legătura de la ochi și, în timp ce Amara e dezlegată de pe roată, cercetează mulțimea pentru a mia oară pe ziua de azi. Tot nici urmă de el.

Aldric o aduce pe Amara alături de Skylar, surâzându-i radios publicului. Astăzi a ales să fie roșcat și cu ochii albaștri. Le ridică mâinile amândurora în chip victorios.

— Pentru dumneavoastră, Lama și Dansatoarea!

Skylar observă că, sub părul blond, una dintre urechile Amarei sângerează, evident tăiată. Ups!

Totuși, Amara face o reverență, cu un zâmbet frumos afișat pe fața în formă de inimă. Skylar nu se ostenește, continuând să-l caute pe Cam. O vede pe Izzo plimbându-se neobservată prin mulțime, strecurându-și din când în când mâna într-un buzunar sau o geantă atârnând nesupravegheată, în timp ce publicul lipsit de orice bănuială lasă monede în cutia de colectă din fața artiștilor. Undeva, deasupra, se profilează coloanele de piatră ale dragonilor, dar probabil toată lumea de aici s-a obișnuit cu imaginea lor, pentru că nimeni nu-și ridică ochii. Skylar bănuiește că e ceva cu totul diferit atunci când dragonii chiar le folosesc.

În timp ce mulțimea se risipește, rapid plictisită acum, că reprezentația s-a încheiat, Amara se încruntă la Skylar.

— M-ai tăiat intenționat.

Skylar pufnește.

— Ba nu! M-am gândit că le-ar plăcea să simtă puțin care e miza, asta-i tot.

Nu-i adevărat, dar se îndoiește că Amara ar aprecia dacă ar recunoaște că nu se concentra perfect – ea e cea în care se aruncă pumnalele.

— Dacă mai faci asta vreodată, Skylar, jur pe Arach…

Skylar își dă ochii peste cap.

— Roagă-te cât vrei la zeul-dragon, el nu dă doi bani pe nimeni în afară de familia regală!

Izzo își croiește drum spre ei, în continuare neobservată, chiar și de cei doi gardieni ai orașului care s-au oprit mai devreme să urmărească reprezentația. Izzo știe cum să se ferească, Skylar trebuie să-i recunoască acest merit. Iar după zâmbetul ei plin de sine, astăzi a avut o pradă bogată.

— Crezi asta numai pentru că o să te duci în Vaar când o să mori, mormăie Amara.

— Te-am auzit, zice Skylar, dar de fapt nu-i pasă ce crede Amara.

Ar vrea s-o vadă – să-l vadă pe oricare dintre ei – făcând ceea ce poate face ea.

— O, acum ești Senzor? o întreabă Amara, ironic.

Skylar o ignoră, își scoate acul din păr, apoi își răsucește cocul la loc, în timp ce Aldric își smucește bărbia spre ele. Skylar vede cum iluzia aruncată asupra Amarei slăbește, părul ei blond devenind mai tern, iar pielea, mai palidă. Părul lui Izzo a redevenit negru și scurt, iar tatuajul de pe partea stângă a feței se poate vedea din nou. Aldric ascunde întotdeauna acel tatuaj, spunând că o face să sară în ochi. Deci asta înseamnă că și Skylar va reveni la înfățișarea ei obișnuită, cu părul de culoarea bronzului și ochi chihlimbarii.

Aldric menține iluzia asupra lui tot timpul cât se depărtează de strada principală, înapoi spre tabăra lor temporară de la periferia

orașului. Își folosește întotdeauna puterile asupra lor pentru spectacol, dar îi e greu să le păstreze prea mult – nu că ar recunoaște vreodată asta. E un iluzionist, fără îndoială unul dintre cele mai invidiate ordine ale Înzestraților, dar evident e de gradul al doilea, oricât ar încerca el să pretindă că e al treilea.

Torin se furișează în spatele lui Aldric. Etalează suficienți mușchi pentru ca oamenii să li se dea la o parte din drum, intimidați de prezența lui – iar el nici măcar nu e Fizik, forța lui e pur naturală. Skylar se întreabă cât de mulți Înzestrați se ascund în Orașul de Piatră; ea n-a întâlnit decât câțiva în ultimii ani. Torin se uită insistent la o femeie care se apropie prea mult de Aldric, iar aceasta se dă înapoi, aproape împiedicându-se. Gura lui Torin se întinde într-un zâmbet crud. Skylar știe că i-ar plăcea să aibă o scuză ca să-i spargă nasul cuiva – sau chiar mai rău.

În timp ce colindă pe străzi ca să nu atragă atenția asupra lor, Izzo vine lângă Skylar. Nu că ar face ceva rău – mă rog, partea cu spectacolul, nu cea cu furtul. Însă întotdeauna există o șansă ca vreo gardă să ia la ochi modul în care trăiesc ei, iar având în vedere că numai jumătate din cât câștigă vine în urma spectacolului propriu-zis, e mai bine să nu iasă în evidență.

— Frumos spectacol! zice Izzo.

Skylar ridică din umeri. Mereu e la fel, nici deosebit de frumos, nici deosebit de urât. O iau la stânga, pe una dintre străduțele laterale, și ghetele de piele ale lui Skylar tropăie pe piatra portocalie. Îți poți da seama că se îndreaptă spre cea mai sărăcăcioasă parte a orașului – zumzetul magiei, care gonește prin cablurile subterane, e mai slab aici. Puțini oameni își permit să plătească pentru Vitalas ca să-și răcorească sau să-și ilumineze astfel casele, își închipuie Skylar. Nu că ea ar fi avut vreodată nevoie de acest fel de magie, care nu e de niciun folos atunci când te muți dintr-un loc într-altul la fiecare câteva luni.

Izzo o fixează cu ochii ei negri. Skylar înalță dintr-o sprânceană.

— Da?

— Cam tot nu a apărut.

E o declarație, nu o întrebare, așa că Skylar nu răspunde.

— Asta nu înseamnă…

— Ba normal că asta înseamnă! se răstește Skylar.

Trage aer în piept, inhalând izul de sulf. Se întreabă dacă dragonii sunt cauza acelui miros; ea nu a întâlnit niciodată ceva asemănător, iar Orașul de Piatră e cel mai apropiat punct de Isla Draka, unde locuiesc toți dragonii, cu excepția celor trei care aparțin familiei regale. Duhoarea nu ajută în privința nodului din stomac sau a sângelui care clocotește, îndemnând-o să acționeze.

Au avut toți aceeași reacție de dimineață, când au ieșit și au văzut cortul lui Cam gol și că el nu se întorsese noaptea trecută acasă. I-au spus să nu-și facă griji, că probabil petrecuse prea mult. Mă rog, Izzo i-a spus asta. Amara i-a spus că probabil găsise pe cineva cu care să fugă, părăsind-o, iar Torin nu a spus nimic. Pentru că niciunuia nu-i păsa.

— Vii la mine mai târziu? întreabă Izzo, răsucindu-și pe după ureche o șuviță din părul scurt și negru.

— Prietenul meu cel mai bun lipsește, așa că n-am dispoziția necesară, dar mulțumesc!

Izzo își mijește ochii și, cu toate că nu spune nimic, Skylar simte un mic ghimpe de vinovăție. Îi place de Izzo, cel puțin atât cât îi place de oricine cu care se culcă. Dar în momentul ăsta nu se poate gândi decât la Cam.

Atunci când intră pe ultima străduță spre terenul abandonat pe care-l numesc acasă, Skylar îl vede. Lipit pe un stâlp de piatră care probabil a fost cândva o coloană a dragonilor, un afiș flutură în adierea slabă. A văzut un astfel de afiș când au sosit aici cu câteva săptămâni în urmă și nu l-a luat în seamă, dar acum…

Îl smulge de pe stâlp și se holbează la el. Simte un bubuit în cap și literele se încețoșează în fața ochilor ei.

Respiră, Lar!

E vocea lui Cam, numai că nu e cu adevărat *a lui*, doar un ecou.

— Skylar? întreabă Izzo oprindu-se s-o aștepte. Ce…?

Skylar nu știe ce anume i se citește pe față, dar e suficient s-o facă pe Izzo să tacă. Izzo își coboară privirea la afișul din mâna lui Skylar.

— Încă nu știm nimic sigur, rostește ea cu o voce joasă.

Skylar își dă seama că Izzo încearcă să-i ofere consolare – în fine, atâta câtă poate să existe între ele, însă nu de asta are acum nevoie. Are nevoie de răspunsuri.

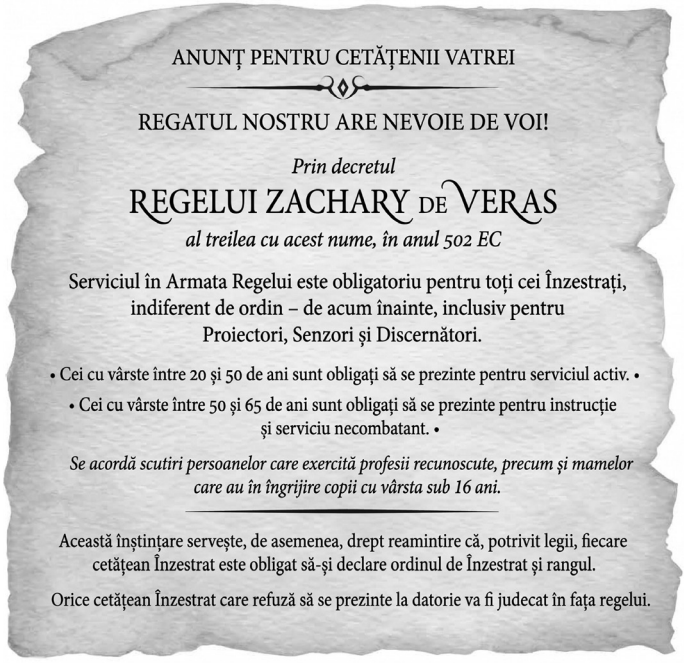
— Ne vedem mai târziu! spune ea, fără să se uite la Izzo și intrând pe lângă tânără cu pași mari în tabăra lor.

Îi ignoră pe ceilalți, care își trec de la unul la altul o sticlă de akavit, și se îndreaptă direct spre cortul lui Aldric. E mai mare decât ale lor, cu două zone diferite – living și dormitor –, în timp ce ei, ceilalți, au doar una. Skylar n-a știut niciodată dacă grandoarea e o iluzie sau e și în realitate la fel de frumos precum pare. Bănuiește că-i prima variantă, având în vedere că nu are cum să fie cu adevărat atât de mare, dar și pentru că mereu are impresia că poate să simtă pulsul magiei când e înăuntru.

Aldric se dezbracă de vestă și o azvârle pe spătarul scaunului de la masa de scris. Îi aruncă o privire peste umăr. Iluzia lui s-a modificat, părul fiindu-i acum mai mult castaniu decât roșcat, în timp ce ochii au o nuanță mai deschisă de albastru. Skylar s-a întrebat, și nu doar o dată, cum arată el în realitate în spatele atât de multor măști.

— Da, Bombonico?

Trântește afișul pe masă – e din lemn, ceea ce e aproape imposibil de găsit în Vatra, și, în consecință, foarte râvnit.



ANUNȚ PENTRU CETĂȚENII VATREI

REGATUL NOSTRU ARE NEVOIE DE VOI!

Prin decretul

REGELUI ZACHARY DE VERAS

al treilea cu acest nume, în anul 502 EC

Serviciul în Armata Regelui este obligatoriu pentru toți cei Înzestrați, indiferent de ordin – de acum înainte, inclusiv pentru Proiectori, Senzori și Discernători.

• Cei cu vârste între 20 și 50 de ani sunt obligați să se prezinte pentru serviciul activ. •

• Cei cu vârste între 50 și 65 de ani sunt obligați să se prezinte pentru instrucție și serviciu necombatant. •

Se acordă scutiri persoanelor care exercită profesii recunoscute, precum și mamelor care au în îngrijire copii cu vârsta sub 16 ani.

Această înștiințare servește, de asemenea, drept reamintire că, potrivit legii, fiecare cetățean Înzestrat este obligat să-și declare ordinul de Înzestrat și rangul.

Orice cetățean Înzestrat care refuză să se prezinte la datorie va fi judecat în fața regelui.

El nici măcar nu se uită și scoate din buzunar o pungă cu bani, aruncând-o lângă sculptura din sticla-dragonilor.

— Știai despre asta? îl întreabă.

Într-un final, el se uită la afiș. Hârtia e ștearsă, iar marginile sunt rupte, dar evident scrie același lucru.

Aldric împinge afișul într-o parte și se trântește pe scaunul din spatele biroului.

— Bineînțeles că știam! Toată țara, blestema-o-ar Arach, știe despre asta! Nu-i ceva nou, Bombonico – tu pe unde ai fost?

Da, bine, știe și ea despre recrutările forțate, știe că regele înrolează Înzestrați să lupte în armata lui, dar până în acel moment a părut mereu un concept vag, ceva ce li se întâmplă altora. Nu cunoaște pe nimeni care să fi fost luat – probabil din cauză

că se deplasează atât de mult. Aldric și Cam, singurii Înzestrați din trupa lor, nici măcar nu figurează în Registrul Înzestraților, așa cum pretinde familia regală că e obligatoriu. Dat fiind că Înzestrații pretind că și-au moștenit puterile din sângele lor de la dragonii înșiși, ea s-ar aștepta să fie mai prețuiți de societate, însă acum să fii Neînzestrat e categoric un avantaj.

— Și totuși, ne-ai adus aici. În pericol.

— Păi, *tu* nu ești în pericol, subliniază el.

Deschide gura și o închide la loc. Are dreptate, își spune.

„Skylar, tu nu ești Înzestrată."

Vocea mamei ei. N-a mai auzit-o de cincisprezece ani, de când i-a fost omorâtă mama, dar își poate aminti destul de ușor cuvintele, ceea ce mama sa i-a întipărit în minte. Uneori însoțite de o clătinare tristă din cap sau de o mână ce-i mângâie părul lui Skylar.

Aldric aprobă din cap, satisfăcut de ce vede pe chipul lui Skylar.

— A fost un risc calculat, continuă el. Și uite, am câștigat dintr-un singur spectacol mai mult decât câștigam de obicei într-o săptămână.

Face semn spre banii de pe masă.

— Doar ți-am zis, nu-i așa? Toată lumea se adună aici pentru duel.

Corect! Duelul pe care ea nu dă doi bani. Dar aparent tot restul țării vrea să-l urmărească pe atotputernicul prinț Zryan ucigând-o pe prințesa vrăjitoare pentru distracție. Din cauza asta Aldric i-a adus aici cu săptămâni în urmă, mai exact cu trei luni înainte ca duelul să înceapă măcar. Pentru că nu e vorba doar de duelul în sine. Mai este și așa-zisa grandioasă sosire, parada, o mulțime de oportunități să-și sporească veniturile, în timp ce moștenitorii sunt etalați în săptămânile numărătorii inverse până la luptă.

„Poate chiar o să vedem dragonii, Lar." Aude dorul din glasul lui Cam și-și amintește cum se luminau ochii lui căprui calzi.

Își răsucește inelul de pe deget, cel pe care el l-a găsit printre prăzile lui Izzo. Un cerc negru cu o piatră de rubin strălucitoare.

„Pentru tine, o, puternică Regină a Pumnalelor!"

Ea și-a dat ochii peste cap.

„Ce să fac eu cu un inel?"

„E un cerc. Cercurile sunt eterne."

I-a aruncat unul dintre zâmbetele lui vagi, de genul celor pe care le folosea când voia să o enerveze.

„La fel ca prietenia noastră."

Atunci l-a îmbrâncit, râzând.

„Ești așa un ciudat!"

Dar și-a băgat totuși inelul pe deget.

— Cam a dispărut, îi spune ea lui Aldric. A dispărut, nu înțelegi?

„Testare în fața regelui." Asta s-a întâmplat? A fost luat? Pentru că el e Înzestrat. Și e Proiector. Unul dintre cele mai banale ordine ale Înzestraților. Folositor pentru Aldric, fiindcă putea să proiecteze lucruri în mințile oamenilor, făcând reclamă spectacolelor lor și în același timp ferindu-se de necazuri, avertizându-i când vedea vreo problemă apropiindu-se. Nu ar fi fost prea de folos într-o luptă, probabil de aceea Proiectorii nu mai fuseseră recrutați până atunci. Deci de ce acum?

Aldric flutură nepăsător din mână.

— S-ar putea să apară.

Dar Skylar nu crede asta, pentru că ea-l cunoaște pe Cam. Cel mai bun prieten al ei, singura persoană din lume pe care o iubește. El n-ar fi părăsit-o, iar dacă ar fi plecat undeva de bunăvoie, ar fi proiectat un gând către ea ca s-o anunțe că e teafăr. Odată s-a strecurat afară de una singură, când avea vreo paisprezece ani. El a înnebunit cu totul când ea s-a întors și au căzut de acord că n-avea să mai facă așa ceva fără să-și spună unul altuia.

Și mai era ceva, ceva ce ea i-a spus lui Aldric noaptea trecută, deși el nu a luat-o în seamă. Scânteia de teamă pe care a simțit-o,

ultima lui proiecție către ea, un amestec de gânduri care însemna un singur lucru. Îi era frică.

— Și dacă nu apare? întreabă Skylar.

Aldric ridică din umeri.

— Atunci, a fost luat.

Skylar simte cum îi crește furia. Știe că Aldric e un ticălos egoist, dar e vorba despre *Cam*.

— Ei, ei, Bombonico! zice el, surprinzându-i expresia. Nu pot să fac nimic, nu-i așa?

— Poți să-l găsești. Putem să-l căutăm. Înainte să fie testat.

— Toată chestia asta cu testarea e o aiureală, răspunde Aldric blând. Întreabă pe cine vrei! Bieții de ei sunt expediați în tabere, nu e nevoie de niciun test.

Skylar se holbează la el. Cum poate să stea pur și simplu aici și să spună una ca asta? Ea și Cam i-au fost alături cel mai mult timp, după ce el a pierdut doi membri ai trupei inițiale – unul retras, celălalt, dacă Skylar nu se înșală, omorât pentru că încercase să plece.

„Ei bine, iată-ți indiciul, Lar Lar!"

„*Nu* îmi spune Lar Lar!" Ăsta e un ecou al unei discuții reale, purtată în cortul ei, unde ea stătea pe pat cu brațele încrucișate strâns. Câți ani aveau? Vreo doisprezece?

— De fapt, de ce fac recrutări? întreabă Skylar. Dacă sunt așa de siguri că nenorocitul lor de călăreț de dragoni o să câștige duelul, care mai e *scopul* alcătuirii unei armate?

Pentru că nu e ăsta singurul motiv pentru care există duelul, să împiedice războiul dintre Vatra și Arturea pentru stăpânirea Inimii?

— Știi, și eu m-am întrebat asta.

Totuși, el nu-și face griji. E doar o ușoară curiozitate, nimic mai mult.

— Bine!

Se întoarce să iasă din cort. Afară se aude râsul enervant de fetiță al Amarei.

— Dacă tu nu faci nimic, atunci o să fac eu.

Pentru că nu se poate să dispară Cam. Poate că ieri, după spectacol, a dat de necazuri. Străzile erau pline de gărzi și ea auzise zvonuri despre ce sunt în stare să facă. Iar ea știe din proprie experiență, nu-i așa, că drekii, gărzile de elită ale regelui, sunt mult mai răi.

Skylar se pregătește să iasă furioasă, dar Aldric e în picioare și în fața ei mai repede decât ai spune „dragon". Iluzia lui se schimbă în fața ochilor ei, făcându-l să pară mai masiv și mai impunător.

— Ar însemna să fii proastă să te duci acolo singură, îi spune el direct. Tu nu cunoști orașul ăsta, o să te ardă de vie.

— Atunci, e bine că nu mai există dragoni de foc, nu-i așa?

— Nu te duci!

Rânjește spre el, fără urmă de veselie.

— Aș vrea să te văd cum mă împiedici!

Își subliniază cuvintele scoțându-și acul din păr și bătându-l în palmă. E singurul lucru pe care-l are de la mama ei și i-a fost util nu numai o dată. O armă pe care o are mereu asupra sa, una pentru care oamenii nu sunt niciodată pregătiți.

Ochii lui Aldric zboară spre el.

— Nu uita cine a avut grijă de tine! Îmi ești datoare, Bombonico.

Își amintește destul de bine. El a găsit-o pe când avea numai zece ani, în noaptea în care mama ei fusese omorâtă de dreki. Vânată până în colțurile îndepărtate ale Vatrei, din cauza a ceea ce era ea. Își amintește cum mama ei i-a pus acul în mâini, spunându-i să fugă. Își amintește că s-a întors o singură dată, văzând cum un dreki își trecea sabia peste gâtul mamei ei.

Își blochează mintea; s-a învățat să evite să se gândească la noaptea aceea. A fost cu cincisprezece ani în urmă și ea nu i-a povestit nimănui ce se întâmplase cu adevărat, nici măcar lui Cam.

— Mda! zice ea. M-ai luat la tine. Iar eu ți-am plătit mai mult decât suficient.

Se întinde pe lângă el și ia o monedă din săculețul de pe masa lui. Și pentru a-și sublinia vorbele, și pentru că s-ar putea să aibă nevoie pentru vreo mită.

Aldric nu încearcă s-o oprească, probabil fiindcă știe că nu are cum. A fost de acord s-o lase să se antreneze cu Torin când ea a insistat, dar acum Skylar se întreabă dacă nu cumva el regretă. Cunosc cu toții noțiuni de bază de autoapărare, în caz că sunt prinși furând și lucrurile devin urâte. Însă Skylar a mers cu un pas mai departe și l-a pus pe Torin s-o învețe cum să se lupte cu adevărat – cu mâinile, cu armele, cu orice. Pentru că nu vrea să fie omorâtă așa cum i-a fost omorâtă mama.

Aldric își încrucișează brațele la piept.

— Dacă ieși din cort, nu te aștepta să te mai întorci în tabără în noaptea asta.

Skylar pufnește. Poate că ea are nevoie de el pentru siguranța ei, dar și el are nevoie de ea – e vedeta spectacolului. Fără ea, nu are decât un hoț, o gardă de corp și jumătate de spectacol. În niciun caz n-o s-o refuze la întoarcere.

Trece cu pași mari pe lângă el.

— Să te fut!

Dacă n-are de gând s-o ajute, bine! O să-l găsească singură pe Cam și o să dea naibii foc întregului Arach dacă va fi nevoie.



NU POȚI SĂ PIERZI.
NU POȚI SĂ FUGI.
TE DUELEZI SAU MORI!

Astrid a știut dintotdeauna că îi este sortit să moară. Este ultima vrăjitoare Nachstern și moștenitoarea reginatului Arturea, blestemată printr-un legământ vechi de secole să se dueleze cu moștenitorul regatului Vatra pentru sursa întregii magii: Inima. Acum însă, timpul lui Astrid s-a scurs. Așadar, se îndreaptă spre teritoriul inamic pentru a-l înfrunta pe prințul Zryan, cel mai puternic călăreț de dragoni din ultimele ere, având de partea ei doar animalul său familiar, poțiunile și propria istețime. Va muri și, odată cu sine, va pieri și orice șansă a reginatului său de a se vindeca de Molima care pustiește ținuturile și îi ucide oamenii.

Între timp, în adâncul ținutului dragonilor, Skylar și trupa ei de artiști ambulanți ajung în capitala Vatrei, hotărâți cu toții să profite de pe urma spectatorilor care iau cu asalt orașul înaintea duelului. Tânăra îi disprețuiește pe membrii familiei regale și tot ceea ce reprezintă aceștia, cu atât mai mult cu cât garda suveranului i-a ucis mama. Când însă cel mai bun prieten al fetei dispare, bănuindu-se că a fost recrutat cu de-a sila, căutările ei o poartă până în preajma familiei regale, într-un loc în care nu și-ar fi imaginat vreodată că va ajunge.

Pe măsură ce duelul se apropie, iar umbra lui se întinde asupra întregului regat, destinele lui Skylar și Astrid se întrepătrund. Cele două trebuie să înfrunte o rebeliune care ia amploare, propriii demoni și, în cele din urmă, pe cei pe care îi iubesc cel mai mult, pentru a afla dacă, împreună, vor reuși să își salveze lumea sau o vor condamna.

„O aventură *romantasy* originală, sexy, palpitantă și plină de energie, având în centru o prietenie minunată. N-am putut lăsa din mână *Jurământ de sânge*! Voi fi prima la coadă pentru volumul al doilea!”

SABLE SORENSEN, autoarea bestsellerului *Dire Bound. Legământul străvechi*

16+

ISBN: 978-630-361-421-2

#romantasy

LEDA EDGE

www.edituracorint.ro